

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΑΠΟ 1ης ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ἑσωτερικοῦ
Ετησία δρ. 12.—
Ἐξωτερικοῦ
Ετησία φρ. χρ. 15.—
Ἐξέμνηνος 6,50
Ἐξέμνηνος 8.—
Τριμνηνος 3,50
Τριμνηνος 4,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 24 Νοεμβρίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Δεκεμβρίου
Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Φύλλα προηγουμένων ἐτών, λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδου δρ. 38, παρὰ τὸν Βαρβάκειον

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 52

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» γίνεται πάλιν ὀκτασέλιδη καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς αὐξάνει εἰς δρ. 12 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν (ἔξαμ. 6.50, τριμ. 3.50) καὶ εἰς φρ. χρ. 15 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν (ἔξαμ. 8, τριμ. 4.50.) Καὶ ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου γίνεται 30 λεπτὰ διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Οἱ πληρώσαντες ἤδη τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ 1919 κατὰ τὴν παλαιὰν διατίμησιν, πρέπει τώρα νὰ στείλουν καὶ τὸ συμπλήρωμα.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχίζει καὶ τὸ περίφημον μυθιστόρημα τοῦ Ἑκτορος Μαλὸ «ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», περὶ τοῦ ὁποίου πραγματεύεται ἡ σημερινὴ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

— Ἐμπρός λοιπόν, φίλοι μου, στὴ στάση! εἶπε ὁ Κύρος Σμιθ.

— Θάφισουμε τὸ ἀμάξι στὸ δάσος; ρώτησε ὁ Νάβ.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός· εἶνε ἡ ἀποθήκη τῶν τροφίμων καὶ τῶν πυρομαχικῶν μας καὶ μπορεῖ νὰ μᾶς χρειασθῇ.

— Ἐμπρός λοιπόν καὶ τᾶμάξι!

Τὸ ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ἀρχισαν νὰ τὸ σπρώχνουν ἀθρόοι πρὸς τὸν φράκτη. Τὸ σκοτάδι ἦταν τώρα πυκνὸ καὶ ἡ σιωπὴ τόσο βαθειά. ὅσο καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ρεπόρτερ καὶ ὁ ναύτης ἐξελίχθησαν, προτῆτε, γιὰ τὴν στάνη. Ἡ πυκνὴ γλὼφ ἐπνίγε τὸν κρότον τῶν βημάτων καὶ τῶν τροχῶν.

Οἱ ἄποικοι ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ πυροβολήσουν. Ὁ Ζούπ, κατὰ διαταγὴν τοῦ Πέγκροφ, πηγαινέει ἀπὸ πίσω τους. Ὁ Νάβ ἀδύνατος τὸν Τόπ ἀπὸ τὸ λαμὸν γιὰ νὰ μὴν δομήσῃ μπροστά.

Σὲ λίγο φάνηκε τὸ ἀδενδρο μέρο· καὶ τὸ πλάτωμα. Ἦταν ἔρημο. Καὶ οἱ ἄποικοι χωρὶς δισταγμὸν προχώρησαν κατὰ τὸν φράκτη. Σὲ λίγο πέρασαν τὴν ἐπικίνδυνον ζωὴν. Καμμιά τουφεκία δὲν ἔπρεπε. Ἀμὶν! τὸ ἀμάξι ἐφθάσε κοντὰ στὰ χονδρὰ κάγγυα σταμάτησε. Ὁ Νάβ στάθηκε μπροστά τοῦς ὀνάνκηδες γιὰ νὰ τοὺς κρατῇ. Ὁ μηχανικός μὲ τοὺς ἄλλους πῆγαν τότε στὴν πόρτα. γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ἦσαν ἀκόρ, ἀμπαρρωμένη ἀπὸ μέσα.

Βοήκων τὸ ἓνα θυρόφυλλο ἀνοικτὸ!

— Μὰ τί λέγατε λοιπόν; ρώτησε ὁ μηχανικός, κυττάζοντας τὸ ναῦτη καὶ τὸν Γεδεών Σπλιετ.

Καὶ οἱ δύο ἦσαν κατὰπληροί.

— Στὴν τιμὴ μου, εἶπε ὁ Πέγκροφ, αὐτὴ ἡ πόρτα πρὸ ὀλίγου ἦταν κλειστή!

Οἱ ἄποικοι ἐδίσταζαν ἀκόμα. Οἱ κατάδικοι ἦσαν λοιπόν μέσα στὴν στάνη, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ρεπόρτερ καὶ ὁ ναύτης ἔκαμναν τὴν ἀναγνώρισι; Αὐτὸ φαίνονταν βέβαιον, ἀφοῦ ἡ πόρτα, κλειστὴ τότε, βρέθηκε τώρα ἀνοικτή. Ἀλλὰ ἦσαν ἀκόμα μέσα, ἡ εἶχαν φύγῃ ἡ εἶχε βγῇ μόνον ἓνας ἀπ' αὐτοὺς; Αὐτὰ συλλογιζοῦντο οἱ οἱ ἄποικοι, ἀλλὰ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ βγάλῃ συμπέρασμα θετικό.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Χάρμπρετ, ποὺ εἶχε κάμῃ λίγα βήματα μέσα στὴν αὐλή, ὅπισθοχώρησε ἄξαφνα καὶ ἔδραξε τὸ χερί τοῦ Κυρίου Σμιθ.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ μηχανικός.

— Φῶς!

— Στὸ σπῖτι;

— Ναί.

Προχώρησαν καὶ οἱ πέντε πρὸς τὴν πόρτα. Πραγματικῶς, τὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπαν ἀντικρὺ τους, ἦταν φωτισμένο. Ἐνα ἀδύνατο φῶς ἔλαμπε πίσω ἀπ' τὰ κλεισμένα γυαλιά.

Ὁ Κύρος Σμιθ πῆρε γρήγορα τὴν ἀπόφασίν του.

— Εἴχαμε τύχη μοναδική, εἶπε, νὰ βροῦμε τοὺς ἐχθροὺς κλεισμένους ἔξω ἀπὸ τὸ σπῖτι, χωρὶς νὰ ὑποπτευώμεν τίποτα. Εἶνε στὰ χέρια μας! ἔμπρός!

Οἱ ἄποικοι χῶθηκαν τότε στὴν αὐλή, μὲ τὰ τουφεκία μπροστά. Τὸ ἀμάξι εἶχε μείνῃ ἀπέξω ἀπ' τὸ φράκτη. Τὸ ἐφύλαγαν ὁ Ζούπ καὶ ὁ Τόπ, δεμένον γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Ὁ Κύρος Σμιθ, ὁ Πέγκροφ, ὁ Γεδεών Σπλιετ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, ὁ Νάβ καὶ ὁ Χάρμπρετ ἀπὸ τὸ ἄλλο, πηγαίνοντας σύρριζα σχεδὸν στὸν φράκτη, ἐπιθεώρησαν τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς στάνης, ποὺ ἦταν ὁλωσδιόλου ἔρημο καὶ σκοτεινὸ.

Σὲ λίγες στιγμὲς, βρέθηκαν καὶ οἱ πέντε κοντὰ στὸ σπῖτι, μπροστά στὴν πόρτα, ποὺ ἦταν κλειστή.

Ὁ Κύρος Σμιθ ἔνευσε μὲ τὸ χερί στους συντρόφους του νὰ μὴν κουνηθοῦν καὶ ἐπλησίασε τὸ γυαλὶ τοῦ παραθύρου, φωτισμένο, καθὼς εἶπαμε, ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸ φῶς

ποῦ ἔκαιγε μέσα. Τὸ βλέμμα του βυθίσθηκε στὸ μογαχὸ ἐκεῖνο δωμάτιο, τὸ εὐρύχωρο, ποὺ ἀποτελοῦσε ὅλο τὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ τῆς στάνης.

Ἀπάνω στὸ τραπέζι, ἦταν ἓνα φανάρι ἀναμμένο. Κοντὰ στὸ τραπέζι, ἦταν τὸ κρεβάτι ποὺ ἐχρησίμευε ἄλλοτε στὸν Ἀύρτων. Καὶ στὸ κρεβάτι αὐτὸ ἀναπαύονταν τὸ σῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ἄξαφνα ὁ Κύρος Σμιθ ὀπισθοχώρησε καὶ μὲ πνιγμένη φωνὴ ἐφώνησε:

— Ὁ Ἀύρτων!

Ἀμέσως ἡ πόρτα παραβιάστηκε μᾶλλον παρ' ἀνοίχθηκε καὶ οἱ ἄποικοι εἰσώρμησαν στὸ δωμάτιο.

Ὁ Ἀύρτων φαίνονταν κοιμισμένος. Τὸ πρόσωπό του μαρτυροῦσε, ὅτι πολὺν καιρὸ εἶχε ὑποφέρει σκληρά. Στὰ χέρια του καὶ στὰ πόδια του ἔβλεπες μεγάλες πληγὰς ἀπὸ σχοινιά ἢ ἀλυσίδες...

Ὁ Κύρος Σμιθ ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του.

— Ἀύρτων! ἐφώνησε, ἀρπάζων τὸ χερί τοῦ δυστυχισμένου συντρόφου. ποὺ τὸν ξανάβρισκαν ἔτσι ξαφνικά! ἀνέλπιστα.

Στὴ φωνὴ αὐτῇ, ὁ Ἀύρτων ἀνοίξε τὰ μάτια του, ἐκτύπησε τὸν Κύρος Σμιθ, ἐκτύπησε τοὺς ἄλλους, καὶ ἔπειτα ἐφώνησε:

— Σεῖς; Εἰσθε σεῖς;!

— Ἀύρτων! Ἀύρτων! ἔσαν φωνάξε ὁ Κύρος Σμιθ.

— Πού εἶμαι;

— Στὸ σπῖτι τῆς στάνης.

— Μονάχος;

— Ναί.

— Μὰ θάσθουνε! φώναξε ὁ Ἀύρτων (*). Φυλαχθῆτε! Τὸ νοῦ σας!

Καὶ ἔπρεπε ἐξαντλημένος.

— Σπλιετ, εἶπε τότε ὁ μηχανικός, μπορεῖ νὰ γερῶν καὶ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ. Μπάστε τὸ ἀμάξι στὴν στάνη. Κλείστε ἔπειτα τὴν πόρτα, ὁ χωροστῆς τὴ καὶ γυροῦτε ὅλοι ἐδῶ!

Ὁ Πέγκροφ, ὁ Νάβ καὶ ὁ ρεπόρτερ ἔσπευσαν νὰ ἐκτελέσουν τῆς διαταγῆς τοῦ ἀρχηγοῦ. Δὲν εἶχαν νὰ χάσουν στιγμὴ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἡδε εἰκόνα 49 φύλλου, σελ. 269.

